

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Hermino Comiti. 137.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

παύσασθαι, ἔχει καὶ θυμῷ διὰ τὸ φάσθαι, ὅτι καὶ ταυτὸν φάσκει. οὐ γὰρ οἰοῦνται, ἐπειδὴ καὶ πολέμου ἔχουσιν ἀλλήλων, οὐκ ἀπέχονται, ἀλλὰ τῶν κορυφῶν συνήθησαν. ὅ γὰρ οἱ πόνοι ὡς γίνονται, ἐπακοῦσθε τοῦτον ὑπερον καὶ αἱ θυμῷ.

Εὐμῖφ κόμπη. ρλζ.

Τὸ εὐμῖφ ἐν τῷ πονηρῷ, καὶ τὸ ἐν τοῖς εἰς ἄκρον χαλεποῖς γίνεσθαι τὸν ὀπίσθην, καὶ τῶν εἰς λήξιν ἵκόντων ἐπιπῶν ἐμπλεῶ, δυστίπασιν ὅτι ἀληθῶς καὶ δυστίπασιν, καὶ τῶν τῆς ἀνθρωπότητος μέτρων ἐπέκειντά τε καὶ πορρωτάτω. θεοῖς γὰρ κρίμασι ὡς γὰρ εἶναι ἀναγκαῖον, καὶ εἰς βελόμεθα φρονεῖν ὀρθῶς, μόνω τῷ ἀκράτῳ γὰρ τῆς οἰκονομίας πῶ γινώσκιν ἀνάφαντες, ὡς τὰ ἐν χερσὶ βελόμεθα, ἀ καὶ μάλιστα ὡς ἐν τῷ εὐερίσθαι φιλεῖσθαι, ὅτι οἱ εἰδέναι καὶ τὸ ἐνδεχόμενον ἐπαμύναται τῷ λόγῳ, ἐπιμύναται, ὡς γὰρ ἡδονήσθαι, ἐν τῷ ὡς ἐν Ἑλλήνας ἡμῖν γραφέντι λόγῳ, ὅ ἐν τυχῶν εἴσθαι πῶ λύσιν τῷ ὡς βελόμετος.

Ἀφροδίσιω πρεσβυτέρῳ.

Εἰ μὴ ἀκριβῶς ἐπεπέισμην, ἐπὶ τὸ λέγειν τῇ ἡμετέρῃ γλώττῃ ἢ οὐκ ἀπὸ πλήθος σύνεσις, οὐκ αἰ μοι δοκῶ, τὰ δὲ χαράσσει τὰ γράμματα. τί δὲ ὅτι ὅτι ὁ ἡθελήσας μαθεῖν, δὲ ἢ ὁ ἀπόστολος αἰτίαν ἐφη Εγενόμην τοῖς Ἰουδαίοις ὡς Ἰουδαῖος, ἵνα Ἰουδαῖος κερδήσω, τοῖς ἀνόμοις ὡς ἄνομος, μὴ ὡν ἄνομος θεοῦ ἀλλ' ἐνόμος Χριστοῦ, ἵνα κερδήσω ἀνόμους. μάλιστα μὲν ἀκριβοῦς ταῦτα βασιλεὺς δεῖται, ὡς ἂν ἡ κεκρυμμένη ἐν αὐτοῖς ἀλήθεια, σαφῶς ἐποπέσθαι. σιωπῶν δὲ εἰρήσεται. ἐγένετο τοῖς

perstent, Quod si hoc negotium labores habet, iucunditates etiam animique voluptates habet. Quod si dixeris, Non simul atque eodem tempore, respondeam, Nec enim fieri potest. Quandoquidem enim dum bellum gerunt, in mutuam gratiam redire non iustinent, idcirco per summities copulantur. Nam ad quem labores accesserint, voluptates etiam atque oblectamenta postea subsequuntur.

Hermino Comiti. 137.

Quod improbus homo secunda omnia habeat, ac contra vir probus, atque omnibus laudibus, quæ in hominem cadere possunt, cumulatus, in acerbissimis malis versetur, res profecto est coniectu atque comprehensu difficilis, atque humanæ naturæ modulum quàm longissimè excedens. Id enim diuinis iudiciis permittere necesse est. Ac si rectè sentire velimus, soli summæ illi atque ab omni labe alienæ mēti consilij huiusce cognitione appensa, ad ea, quæ in manibus nostris sunt (quæ etiā vix à nobis reperiri solent) nos cōferemus. Quoniam autem rectæ doctrinæ, quantum per viros licet, opem ferre oportere censet, in eo libro quem ad Gentiles edidimus, nos quoque pro virili nostra opem tulimus. Quem si legeris quæstionis huiusce solutionem intelliges.

Aphrodisio Presbytero. 138.

Nisi persuasissimum haberem, prudentiam tuam, id quod linguæ meæ deerit, supplementum, has ut opinor, ad te literas minimè eudissem. Quidnam igitur est, quod tibi explicari cupis? Quam ob causam ab Apostolo dictum sit, Factus sum Iudæis tanquam Iudæus, ut Iudæos lucrifacerem: his qui sine lege erant, tanquam sine lege essem (cum tamen sine lege Dei non essem, sed sub Christi lege essem) ut eos, qui sine lege essent, lucrifacerem. Sane hæc accuratam ac diligentem examinationem requirunt, quoad usque veritas, sub iis delitescens, perspicuè eluceat. Quæ

1. Cor. 9.